

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedzelske žopjena.

Wudawa so kōždu sobotu w Ssmolerjez knihicziščzjetni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

20. njedzela po šwjatej Trojizy.

Mat. 19, 3.—8.

Nasyma je k nam saczahnyła a symje džemy naspschecziwo. Staroba je nasyma w cžłowiskim žiwjenju a syma je šmjercz. Ale na šmjercz pschińdže šudzenje. Šchto mamy cžinicž, so bychmy po šmjerczi a pschesšudzenje k nowemu lěpschemu žiwjenju šaschli?

Šchryštuš je žiwjenje a pucž k wěcznemu žiwjenju. Jenož šchtož Šchryštušej we wěrje pschibłuscha a jemu w žiwjenju šwěru šluzi, šańdže do wěczneho žiwjenja. Pola Šchryštuša namakamy we wěrje a modlitwje pokoj sa naschu duschu, pola njeho mamy pschistaw mēra šrijedž wichora žiwjenja. W Božim domje mamy pschistup k mēstnu mēra. Kōždy šchesczijanški dom dyrbi šwjatniža bycz, hđžež chze Bóh bydlicz a šwój mēr dawacz a pschistaw mēra šrijedž njemēra šwěta sa wšchitlich, kiž w nim bydla. To pak mōže jenož tam bycz, hđžež so mandželstwo prawe a šwjate džerzi. Wo tym rēczi Jezuš. Wo džělenju mandželstwa my šlyšchimy. Šarisejowje so prascheja, šchto je prawe psched Bohom. A Jezuš wotmolwi: Šchtož je Bóh hromadu šwjasał, to žadny cžłowjek njedyrbi džělicž. To dyrbjalo so šamo wot šebje rošymicz. W starých cžabach naschich wótzow bēšche lědy hdy wo mandželstwu-šamanju a wo džělenju mandželstwa šlyšchecž. W naschim cžabju licžba džělených mandželstwow pschibywa. Šak šudži Bóh tōn šnjes wo nich? Š nascheho teksta my to nawuknjemy. Džělenje mandželstwa je njeprawo psched Bohom, wina sa cžłowjekow, njeshbože sa šwět.

Šchtož je Bóh hromadu šwjasał, to žadny cžłowjek njedžěl.

Džělenje mandželstwa je 1. njeprawo psched Bohom. Mandželstwa so w njebjeshach wobsamknu, praji pschibłowo. Šchesczijanške mandželstwo so bjes modlitwy k Bohu a bjes žohnowanja wot Boha wobsamknycz njeshmē. Šchesczijenjo njeshmēdža přjedy do žiwjenškeho towarštwa štupicz, doniž njeshku šwěrowani psched šnjesowym woltarjom. Nětko, wy woženjeni, šak šcže šwoje mandželstwo šapocželi? A wy njewoženjeni, šak pschihotujecze so na mandželstwo? Šhodžcze šak, so njebyšcže so šacžetwjenicz trjebali psched cžłowjekami, so hańbowacz trjebali psched Bohom! To je k waschemu lěpschemu.

Psched cžłowiskim šakonjom je džělenje mandželstwa dowolene, ale jenož wyschnoscz šmē jo wuprajicz a postajenja šu we wšchelaticch krajach wšchelate; je to prawje? Jezuš praji: „Šchtož je Bóh hromadu štowašchil, to žadny cžłowjek njedžěl.“ Kōžde w Božim mjenje psched woltarjom wobsamknjene mandželstwo so džělicž njeshmē. Džělenje mandželstwa je so jenož šawjedlo twjerdosče cžłowškeje wutrobju dla, so by so wjetšche njeshbože wotwobrocžilo. Psched Bohom pak je wšcho džělenje mandželstwa njeprawe. Šak Bóh mandželstwo wobsamkne, šmē tež jenož Bóh jo džělicž. Wón pomhaj nam k šwěrnosczzi hač do šmjerczel!

Mandželstwo je šwjast sa žyle žiwjenje k lubosczzi a šwěrnosczzi. Niz jenož šwonkownje psched cžłowiskimi woczemi, wšebje tež we hlubokej wutrobje dyrbi so šwjate a njeshmasane šdžeržecž. Šak šteji w tym nastupanju pola naš? Cžłowjek budže nana a macž wopuschczicz a

ŧ swojej žonje ŧo dzeržecž. Ale kaŧ huŧto je njejednota w mandželŧtwje a žadny druhemu prawo dacž njecha. Tež to je njeprawo pŧched Bohom.

Dželenje mandželŧtwa je 2. wina ŧa cžlowjeka.

ŧa ŧchescžijanskich ŧlubjenych my proŧymy, Bóh chžyl jim ŧwojeho ŧwjateho Ducha dacž, ŧo bychu ŧwoje mandželŧtvo prawje ŧapocželi, ŧchescžijanŧy wjedli a ŧbóžnje dokonjeli. ŧ tym ŧu Lutherowe ŧłowa w katechiŧmje pŧches jene. W kaŧ wjele mandželŧtwach pobrachuje na prawym dalewjedženju mandželŧtwa! Haj, hdžez lubowanje a cžeŧcženje wutrobow pobrachuje, hdžez je ŧwada w domje, tam je mandželŧtvo pŧched Bohom hižo ŧłamane. Kaŧka je to pŧchicžina? ŧnano ŧo prijedawŧche hrěchi w mandželŧtwje khostaja, ŧnano mandželŧti ŧabudže ŧwoju žonu cžeŧcžicž a žona njecha jemu poddana bycž?

ŧhtó paŧ je wina, hdyž njeměr w domje naŧtawa? ŧhtó drugi hacž mandželŧy ŧami? A ŧ wjeŧŧcha wina na wobemaj leži. Duž hladajmy ŧo wŧcheho, ŧchtož mohło ŧ dželenju mandželŧtwa wjeŧcž. Duž hajmy ŧwójbne žiwjenje; wulke žohnowanje leži w tym, hdžez ŧtaj muž a žona ŧa ŧebje žiwaj.

Božna pŧcheŧjenoŧcž dyrbi knježicž mjeŧ mandželŧtimaj, ŧo je dželena ŧrudoba jenož poŧ ŧrudoby, dželene wjeŧele dwoje wjeŧele. To paŧ móžno njeje, hdyž mandželŧti na druhu žonu pohlada, ŧo by jeje požadaŧ; abo hdyž je něhtó jenož ŧam ŧa ŧo živy, jenož ŧam na ŧebje myŧli. ŧhtóž taŧ cžini, ŧo na ŧwojim ŧobumandželŧtim pŧchehrěchi, na Boŧy, ŧam na ŧebi a ŧaŧluži ŧebi khostanje.

Dželenje mandželŧtwa je 3. tež njeŧbože ŧa ŧwět.

Naŧch cžax ŧo ŧa tym njepraŧcha, hacž ŧchto wužitk abo ŧchtodu pŧchinjeŧe. A to naŧ naŧhonjenje wucži, ŧo dželenje mandželŧtwa njeje jenož njeprawe pŧched Bohom, ale tež ŧchłodne ŧa naŧ. ŧchto budže ŧe ŧhromadneho wocžehnjenja džecži, kotrychž ŧarŧŧchi ŧu w njeměrje živi? Někotry njeby ŧłóŧnik byŧ, hdy by w ŧarŧŧiŧtim domje lěpŧche wocžehnjenje a pŧchikladu mē. Kaž wulke je poŧlecže mandželŧtvo-ŧamanja, taŧ wulke je tež žohnowanje, hdžez ŧo mandželŧtvo ŧwjate dzerži.

ŧwětna hiŧtorija naŧ wucži, hdyž lud mandželŧtvo ŧwjate dzerži, dželenje mandželŧtwa cžezŧe cžini, kurwarŧtvo a mandželŧtvo-ŧamanje kručže ŧaŧudža, njeje to jenož wopoaŧa bohobojoŧcže a dobreho waŧchnja, ale tež ŧtroweje žiwjeŧŧeje mozy a móž ŧ dobremu rozwiwanju. Kaŧ je pola naŧ? Naŧch lud njepóžcžimoŧcž huŧto wjažy ŧa hrěch njewobhladuje, hdyž ju Bóh jaŧo mandželŧtvo-ŧamanje wobhladuje a tež potajne hrěchi widži a khosta.

Njecžimny po ŧwęcže, ale dzeržimny ŧo Božeho ŧłowa a dzeržimny mandželŧtvo ŧwjate. Wopomni krocžel, priedy hacž do mandželŧtwa ŧaŧupich a dzerž, ŧchtož by pŧched Božim woltarjom ŧlubik. Poŧluŧchnoŧcž a ŧwěrnoŧcž ŧimny Bohu winoježi hacž do ŧmjercže. ŧhtóž hacž do kónža wutraje, budže ŧbóžny. ŧamjeŧ.

Bože ŧłowo.

(2. Pětra 1, 19—21.)

ŧłóŧ: D Božo luboŧny —

Njech, Božo, ŧedžbu mam
Na tvoje ŧłowo ŧwjate,
Niž jaŧo ŧwěža nam
Bu ŧa pucž cžemny date.

Džaŧ, ŧwjaty DUCHO, cži
ŧa ŧwětlo ŧ wyŧkoka:
Džeŧ jaŧny ŧhadža mi
A hwěŧda jutrowna!

ŧžma hrěcha kryje mje
Tu hižom wot naroda,
ŧo duŧcha njemože
ŧŧo dzeržecž ŧ njeby křoda.
Duž trjebam ŧernicžku,
Niž pucž mi roŧjaŧnja
ŧe ŧwojej ŧwětlinu
A wjedže do njebja.

Twój Duch, o Božo, wjedž
Mje pŧchezo w prawej cžérje,
Wŧcho dobre do mnje plobž,
Mje domjedž ŧ žiwjej wěrje;
Njech wón mje roŧŧwęcži
A wjedže ŧ Jeŧuŧej,
Pucž ŧ duŧchow ŧbóžnoŧcži
Tu žadny drugi nje.

ŧchtož Bohu hroŧnoŧcž je,
Njech w Ducha mozy hidžu
A ploby prawdoŧcže
Kroŧcž we žiwjenju widžu;
Niž jeno poŧlučaŧ,
Ně, cžinjeŧ ŧłowa bycž,
To duchowny je twar,
Niž dyrbi ŧ ŧbožu tyč.

Duž, Knježe, žohnuj mje,
Hdyž tvoje ŧłowo ŧlyŧchu,
A ŧpožcž, ŧo w wutrobje
ŧŧo ŧ nutroŧcžu pŧlyŧchu;
Twój Duch njech hnadnje da
Mi prawe poŧnacže,
Dha ŧmēju pŧcheŧ Křyŧta
Tam křonu ŧbóžnoŧcže!

K. A. Fiedleŧ.

Wažnoŧcž biblije.

ŧhineŧojo ŧu nimo mērny ŧebicžiwj a bychu wŧcho móžne ŧa pjenjeŧy cžinili. Woni tež njewěrja, ŧo mohŧ něhtó něŧchto cžinicž, ŧchtož jemu pjenjeŧy njepŧchinjeŧe. Wnoŧy ŧ nich mēnja, ŧo miŧionarojo ludži plačža, hdyž cži do ŧchescžijanŧtwa pŧcheŧtupuja, a ŧo ŧebi mužow a žony najimaju, koŧiž ŧo ŧchcžicž dawaju. ŧeneho wobrocženeho ŧhineŧu ŧo teho dla jedny džej jeho ŧuŧob wopraŧcha: „Kaŧ wjele pjenjeŧ cži wutrajnižy tebi dachu, ŧo by ŧo wuŧchecžicž daŧ? 20 toleŧ?“

„Wjele wjažy,“ běŧche wotmolwjenje.

„100 toleŧ?“

„Wjele wjažy,“ bě ŧaŧo wotmolwjenje.

„1000 toleŧ?“

„Wjele wjažy,“ běŧche hiŧcže raŧ wotmolwjenje.

„Kaŧ wjele dha?“

„Wjažy byžli plačžiŧna cžezŧoŧcže tuteje hory w ŧlěborje a krocže.“

„W mjenje naŧcheho Buddha! ŧchto prajiŧch?“ ŧhineŧa ŧe ŧpobžiwianjom wutwoła.

„Gaj, pschetož woni šu mi tule drohu knihu dali“, su-
pschecziwi kschesczijan, šwoju bibliju posbėhnyschi, „kotraž mi wo
Bosy, wo Sesom Khrystu, wo wėcznej sbőznosci a wo wėcznym
žiwjenju pomjeda.“

Wdój luby pscheczelo! kat wyšoto šebi ty šwoju bibliju
wažišč?

F.

S nozy do šwėtla.

Stare, hiščezje njemoczisčezane powjedaščto Jana Borskeho.
(Pofraczowanie).

II. Psches krej do žiwjenja.

Korinth a druge grichiske mėsta, kiž bėchu nėhdy šwjateho
Pawola widžile, šhubichu psched 450 lėtami šwoje kschesczijanške
šnamjenja. Šzwjate kšičiže storhachu muhamedanszy Turkojo
i kschesczijanškich wėzow a stajachu na wješčiki kschesczijanškich
modlernijow šnamjenja šwojeje wėry: šloczane polmėšacžki.

Nimale 400 lėt šu grichiszy kschesczijenjo pod Turkami byli
a jenož na pol mjelcžo kschesczijanške paczerje špėwacž šmėli na
mėstach, kiž bėchu nėhdy špėwanja pobožnych dušchow prėnjeho
kschesczijanštwa šlyšchale. Šich druhdy nastawaze wobaranje psche-
czivo pschesczėharskim Turkam je jich hubjėnštvo hubjėnšche cziniło,
šo šu tež najšhroblishe wutrobny ržale, najšhroblishe hłowny šebi
myšlile, tu nihdy wjazzy kschesczijanštvo njebudže knježicž kaž nėhdy
w šastarskich czapach.

U tola nasta 1821 šašo nowe wobaranje pscheczivo Turkam.
Šapate plomjenja wuprašnychu, plomjenja šwjateje lubošče
k wótznemu krajej a k maczernej wėrje. U hdyž tež niz hinaš
hacž i czėlow a i krmė mloda Grichiska njemőzesche narosčž, wona
je narosčila. — Rosšlobjėni Turkojo rosšlobjėnym Gricham malo
stejachu, a njemőzachu stacž, wšchaf nimale se wšchėch kschesczijanškich
ludow Gricham pomoznižy pschikhadžachu.

Krwawne bitwy šu bite. Šorny a dohy šu tšchepjetale pod
šchumjenjom harowateje wójny. Šchėdžiwzy se šlabej prawizu
Turkojo pod mjecze bjerichu. Žonške noschachu mužšku brón a
dženša špėwa šo hiščezje wot holzow a žonow, kiž w prėnich
wojėškich rjadach stejo do turkowskich wójštow kőnzowate tule
ščezlechcu. Wšchaf tež njedorosčžena mlodžina je šwoju krej wažila,
šo by šchtom grichiskeje šwobody nowe wubitki puščezal.

Mjes mlodženzami, kiž wšchudže na Turkow do prėdka lėtachu
kaž mlode lawy, bėšche i wjetšcha najprėnšichi Arist, hewal mlody
pschekupž. Šizom i woczow jemu štaženje na Turkow šaprašche.
Šeho kulžy šo njeby žadyn wutulil, kőžda by mužja pohrabla.
Šeho hwisdatemu mjeczej njeby šo žadyn wobrol, kőžde rubnjenje
narubny šmjercž. Na nim bė widžecž, šo Turkow bješe wšchėmi
najbőle hidži, šo steji ša tej czėscžu, bycz najšhórschi wutupjer Turkow.
U njech tež bu wjele šranjėny, šabywšchi ranjazych bolosčow by
tola šašo ša brónju hrabnywšchi do prėdka štocžil, bychu-li hdyže
retomaž Turkow wuhlada. U šchtó čhył šo nad tym špodžiwacž?
Niz jenicžy wo šwoju wėru wón njebėšche najlėpšichi wojaš, a niz
jenož wo šwój lud abo kraj. Wutrobu mėjesche horjazy wo jenu
najrjėnšchich grichisčich knježnow. U jeje nan, wojėški wyščichi, bė
rjekl: „Wón jenož šmė šo k njej bližicž, kiž czėšne rany i bitwow
pschinjeke a jara czėščezene mjeno. — Šizom prjedy bė Arist
wostajšchi šwojeho pschekupštwa do wojėškich rjadow štipil a
wojowal kaž wubjėny wojaš, šo by šebi šchczėžki wotewril k naj-
rjėnšchemu holecžu žyľeho mėsta a wokolneho kraja, k lubošnej Marji.
Šhtnywšchi paš, kaš šo tež drusy mlodženzy se šmjercž-šazpiwacžiki
mozami bėdža, šo bychu šebi daloko a šchėroko šnatu a šhwalenu
Marju dobyli, njemőzesche wón šwoju šhroblisčž wjazzy škludžicž,
šo w najšhucžisčej kuli, w najšhórschim rubanju jeho mjecž kőnzow-
wašyžy dželasche.“

Marja teho rjaneho, dušchneho mlodženza šnajesche a w pőz-
cziwėj wutrobje noschėsche, runjež njebėšchtaj šlowczka hromadže
porėczaloj, ani hiščezje šamaj hromadže pobylaj. By-li jeje nan
šmjercž-špőznny, pőtny a krmawny i bitwy pschikhadžski Arista
jako najwutrobicžisčeho bėdžerja šhwalil, by wona šblėdnyla a šo
šaczerwjenila. U hdyž by nan šašo na czėžke, na krmawne dželó
šchol, by horzo špėwala: „Božo, šwarnuj mi nana, šwarnuj Arista,
šwarnuj mój lud!“

Tola w jenej najpošlednišchich bitwow bėchu nanej šmjertne
rany wotšbudžene. — Šako po dolhim horžym bėdženju šwustawani
Grichojo wjetšchim czrjėdam Turkow zošachu, wjedžeschtaj Marijny
nan a Arist jich i nowa do wohnja a rubanja. Šdžež šmjercž
najkrmawišcho morjesche, tam pohanjowaschtaj jeju hlošaj, tam jeju
tešafaj kőnzowaschtaj a wot njeju šahorjėni Grichojo njerospjercho-
wachu dale, nė, w twjeršchich rjadach šo stajachu. —

Ššlyšch! — Tu šamjeltny najwyščisčeho hloš. — Šulka je
šo jemu do boka šadrėla. Wón šo k šemi šwjesy a hnydom
kšičižowachu šo jemu wyšche hłowny kšičiwje turkowske tešafi. Ule
šo naštrőžicž, pschikocžicž a i žyľej šchiju šwojich šebi k pomozy
šawolacž a i nimi Turkow pobiwšchi Marijneho nana wurubacž:
to bė Aristej na dobo škut. Turkojo czėlachcu. —

Bitwa bė dobyta, ale droho šaplacžena. Kiž bė psches mudre
a šhroble nawjedowanje najbőle dobywal, Marijny nan, nad tym
bėšche šmjercž dobyla. — Wón lėdy troschku dychajo na pol morwy
ležesche. Do kola wokoło ranjėni a morwi i hromadami ležachu.

Krwawjazy bitwarjo šczinichu wot šlintow nėšajke nošydla a
pošladžechcu je i krmawny draštami. Šotom wopłakaneho naj-
wyščisčeho šwaha šbėhnyschi na pőšlane nošydla položichcu, šo
bychu jeho se šchtominojteho a škalojteho bitwiščezža do runiny
donješli, hdyž wjedžichcu konja a nėšajki wošyčž dostacž.

Mjech je mi špuščezene, šo njetrjebal žalošny placž a žaro-
wanške bolosčze wopišacž, kiž šo domach šbėžechcu. Ša njeho žaneje
lėkarškeje rady njebėšche. Šeho pošlednja hodžina tu bė. — Šėdy
mőzesche i polnyimi myšlemi šwjate wotšajanje wuzicž. — Šo tym
hiščezje junu mrėwatej wocži wotewri. — „Marša — Arist —
džicze — po — njeho! —“ šchepšachtej jeho wobłėdomazej hubje.
Šawjasany a šawobalany Arist paš hižom dawno njedaloko jeho
šmjertneho loža stejesche. Kaž jemu mrėjaty i hłowu hibnywšchi
šitny, šo Arist k jeho lėhwu pošlakny, šo by cziche šlowczka do-
šlyšchal. Š tamneho boka klecžesche nanowu ruku kšchata a se
šlyšami macžata Marja. Šeje k hłowje klecžatej macžeri šlyšy
kaž žórlėsčta bėžachu.

U hiščezje junu šo nanowej hubje hibnyšchtej: „Marša —
Aristo — budžtaj — šwojej — — Wóh — — da — — —
Wóh — — Wóh — — —.“ Šubje šo njehibajo štejo wostaschtej.
Wóczyžy šo k njeju wobrocžo wostaschtej štejo. — Šlacž, horžy
placž šo šbėže. —

Wójny bė kőnz. Ule hdyž bėchu kanony wot tšėlanskeje horzoty
wustudle, krmawjate mjecze šetrijene; hdyž dnyrbjesche turkowski
kšėžor šmužitym Gricham kruč kraja puščezicž; hdyž mloda Gri-
chiska šbywasche, kaž mlody jelen, kiž je šo šestarijenemu tigrej
wubodl: tehdy hiščezje nochžyšche polny mēr na grichisčich honach
pschėbhwacž. Tute hona maju na tjočy bošach morjo, na kotnyčž
šo tehdy wjele wšchelafich mórškich rubježnitow helczėsche. Turkow-
šyž bychu šo druhdy Gricham do pschimórsčich mėstacžkow na-
waliwšchi šamoženje šebali a žonške nalowiwšchi je na šhwatatyčy
lėdžach wotwjesli. U dokelž šu Grichowki rjane, bychu rubježnižy
ša nje wot šchłofinsčich pschekupžow wulle pjenjėny brali. — Šunje
tehdy mėjesche turkowski kšėžor šwojej Šgyptowskej šuroweho het-
mana štajeneho, kiž i hnėwom šaprašche, pscheczžo šo Grichojo jeho
knješej šultanej wubichcu. U wón njeby wobaraš, hdyž bychu jeho
lėdžnižy na grichisčich brjohach žalošnu kšiwodu czinili. U runje

džen Aristoteweho wěrowanja bě so retomaš tajkich žadlawnych Egipcčanow do tajkeho heliskeho džela dal.

(Přichodnje dale.)

Bože saštaranje w pschirodže.

(Potracžowanje.)

Tak stoczi tigr we bēdženju se klonom pschede wšchēm na teho rypak, kotryž pak tež sašo klon hacž nanajlěpje wobarnowacž pyta, so by jón w prawym čašu čim móžnišcho naložowacž mohł. Pufčinowški kón, hdyž je wot rubježneho swěrejčža nadpadnjent, pyta pschecžimo temu kamemu hrudž a hlomu šafitowacž, wubima pak do njepšchecžela čim móžnišcho se kwojimi šadnymi kopytami. Ameriske domjaze kwinjo, hdyž so s klepotnizu (Klapperschlange) bēdži, prózuje so pschede wšchēm, subam šafazeho swěrejčža kwoj kerschczaty khibjet napšchecžimo šajicž, plampu pak wotwobrocžicž, so mohło hlomu kwojeho šrašneho njepšchecžela se kwojimi klachami rostępacž. Přjedy dnyli njewjedro wudhri abo druge šrašnime pschirodniške wujewy (Naturerscheinungen) šastupja, so swěrijata khowaja.

Domjazy šlót so jara paše, jędojte sele na polu žracž. Wón šnaje derje jemu hojazu pizu. Schubert powjeda: „Europiske krowy, kiž bē ameriski šydlę na kwoje nowe šydlisčęzo kowu wšal, bęchu přenju šymu tak šuche, so bęchu we wulkim šrašče, hloda wumcjecž, dokelž so šydlę s europiskej pizu sa kwoj šlót dosč wobštaral njebē; wone so hižom žiwym koscžowzam runachu. Na nimi bē so wobkēdžbowalo, so kōždy ras, hdyž so hrōdžne durje wocžinjachu, wšchitke hlomy do jeneho boka wupšchestręwachu a s wulkim rucžom kwoje swěrijaze požadanje wopokasowachu. Napošledk buchų wotwojane, so móžachu pod plone bęžecž, hacžrunje tež ani na polach ani na kufach a w lęku ničo jędžomne pod kņehowym krywom njewustupowasche. Šnydom čęriješche hlōdny šlót w runej męje do dola, hdyž na tymješchęzowej pōdže pschi ręcžnym brjōšy rostlina šteješche, w kotrejž žadny šydlę nęfajke pizowe sele špōšnal njeby, pschetož runasche so žyle družinje nascheje pschafki. Krowy pak, psches kwoj nahon węcčischo wjedžene, dnyli čłowjek se kwojim pschirunowazym a woblicžbowazym rošomom, žerjechu žadosčiwje wot tuteje rostliny a pschiindžechu po čašu sašo k mozam.“

(Přichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šserbska duchowniška konferenza šhromadži so šchtwōrtk dopōdnja k kwojemu nasymškemu šhadžowanju w Budyščinje we winowej kiczi. Šnješ pschedkšyda wotewri konferenzu s nutrnej modlitwu. Přchitomni šu wšchitzy kņeža duchowni hacž na šchtyrcy, kiž šu šastojnizy šadžewani. Najpřjedy so postaji, so šmęje so nasymška konferenza tež w pschichodže tōnle šchtwōrtk w oktobrje. Sa kwojedžen šnutškowneho mišionstwa w pschichodnym lęcze postaja so Kalezų. Dokelž budže nowocžisčęz biblije w nowym lęcze dokonjany, chzemy s radosčzu juntrōč bibliški kwojedžen kwojecžicž a kwojedženjej šnutškowneho mišionstwa wupadnyč dacž. Šswjedžen budže, da-li Bōh, w Butezach, a je kņeš pschedkšyda, šarar rycęer Šafub, pschecželniwje kwojedženške přędowanje sa tōn kwojedžen pschijał. W bližšim čašu budže so sašo šerbska špowjedž a šemšchenje w Šsmjecžezach dęeržecž a budže tole wobštaranje šerbskeje wošady w Šsmjecžezach pschecželniwje kņeš duchowny Woigt na so wšacž. Šyrtwinstka galerija wo naschej Šužizų so nętko čęiščęzi a móže

šebi kōždy tōnle wotdžel, kotryž budže s wulkim šajimanjom, pola kwojeho kņeša duchowneho šlafacž. Šdyž je so wubjerł sa rošprawjenje wo mišionštwej w Draždžanach šeschol a so na konferenzu s tym praschenjom wobrocžil, šak je pola naš s tutym rošprawjenjom, móžesche jemu konferenza rašnje wotmolwicž, so mamų naschich rošprawjerjom w naschich nabožnych čęašopišach: w „Mišionškim Šōšle“, w „Šomhaj Bōh“ a w „Kopjenach Šustav-Šdolšškeho towarštwa“. Węšta štrona je wulki njemęr do luda njęšla, so mohło štrowosčzi šchfodžicž, hdyž jich wjazų pschi špowjedži s jeneho khelicha pije. Wę šo, so dnyrbjeli kthori na to dživacž, so bychu pschi špowjedži pschi wudželenju do pošledneho rjada štupili. Š wulkemu šmęrowanju pak šluži, so wukud štrowotneho pschepštowanskeho hamta wupraji, so šami na šebi, hdyž so wjazų khelichow pschi špowjedži trjeba, štrowosčzi wobdžęlnych šchfoda na štrowosčzi nastacž njemōže. Konferenza we Šužizų je namjetowala, so bychu so pomozni duchowni w naschej Šužizų k šastupjenju poštajili. Dobre pramo nascheje šerbskeje konferenzų je, hdyž šebi žada, so by jedyn tyčle kņesow pomoznych duchownych šerbski byl. Přchi tym so wušbęhuje, so maja wšchitzy drušų šastojnizų kwojich šastupjerjom a to bjes teho, so bychu nęšchto placžicž trjebali, a so by so tola tole polōženje duchownym wošębje sa čęaš kthorošcže špožčicž mohło.

W škladže bibliškeho towarštwa šu rjane psalmy sa 25 np. a nowe testamenty dostacž. Wošębje rjane psalmow knižki móža so wutrobnje porucžicž.

Přchipiš nascheho mišionškeho towarštwa, w kotrymž so wutrobnje wo podpjeru prošų, so w bližšim čęišle wōšjewi.

Na nowy tydžen budža sašo kņeža duchowni natwarjazų nastawł sa „Šomhaj Bōh“ pišacž a budža jim naschi čęitarjo wutrobnje džalowni.

Šnješ šarar Šrygar je rjanu šonfordanzu wo „šerbskich špęwarškich“ w dolholętnym přozowanju šestajal. Tole špřozniwe džęlo, kotrež njeje jenož sa kņesow duchownych, ale tež wošębje sa kņesow wucęerjom a sa wšchitkich, kotřiž šerbski kšęrlušč lubuja, drohe wobkēdžęštwo a natwarjenje, so da-li Bōh, w bližšim čęašu čęiščęzi. Bližšchi rošhad w pschichodnym čęišle podamy a džęnša hižom wutrobnje rjanu knihu porucžamy.

Škōncžnje so tež na nasch šerbski dom špomni a so wobšamknje, šaž kšęšje budže móžno, tež nasche pošędženja w nim — da-li Bōh — wotdžeržecž.

Šluboki hnuty džal šmy naschemu horzolubowanemu pschedkšyde winojčzi, kotryž je nam se kwojej šahorjenej wutrobu nasche wutrobų šhřęwal na nasche lube šerbske wošady. Bōh žohnuj jeho dale k šbožu nascheje šerbskeje konferenzų a naschich šerbskich wošadow.

Š pošędženju šerbskeje konferenzų pschijamkny so hlowna šhromadžišna šerbskeho knihowneho towarštwa, w kotrejž kņeš šarar Šōlcž-Šakęczanski jako pschedkšyda rošprawješche wo pschemęnjenjach w pschedkšyštwej, najpřjedy hnuty džal prašo dotalnemu kņešej šararjej rycęerjej Šafubej, kotryž na přōštwu wubjerka čęęntų kowustaw wubjerka wostanje. Pschedkšyda je pomjenowany, męšto-pschedkšyda kņeš šarar Šarjęk, pišmatwjedžer kņeš šarar Šschizjan, pošladnik kņeš duchowny Šyšcher, wubjeršownik kņeš redaktor Šsmoleč. Šlicžbowanje, wot kņeša pschedkšydy pschednjęšene, so pschija. Šjana kniha, wot kņeša duchowneho Šyšcherja wo 30-łętnej wōjnje s džiwanjom na nasche tehdomniške wobštejnosčje w naschich šerbskich wošadach hišcęe w tym lęcze wuindže a so rošnsšų. Bibliški pucžnik na pschichodne lęcze so čęiščęzi. Towarštwo ma rjanu licžbu kowustawow, šaž s pschehlada nascheju kolporteurow kņeša Šenki a Šswętosčha widžimų, a my pschęjemų, so by licžba kowustawow, šaž nasche natwarjazę knihi šebi žadaja, lęcze a bōle rostla.